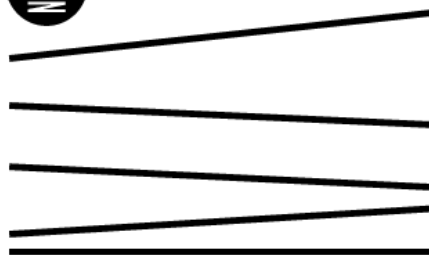

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

samlet og udgivet af Schiøtz

En meget løierlig og forunderlig Historie,
hvorledes den vidtberømte Friherre von
Münchhausen paa sine Reiser i Luften, Skove
og Udørkener haver kiempet ikke allene imod
de vilde Dyr men og imod Ild, Luft og Vand,
og dog altid kommen vel derfra formedelst sin
Snildhed og Mandoms Gerninger og store...

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt paa Schiøtzs Forlag, 1799

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

 Münchhaus.
Forteln nger

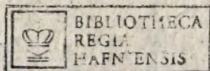
59. - 155.

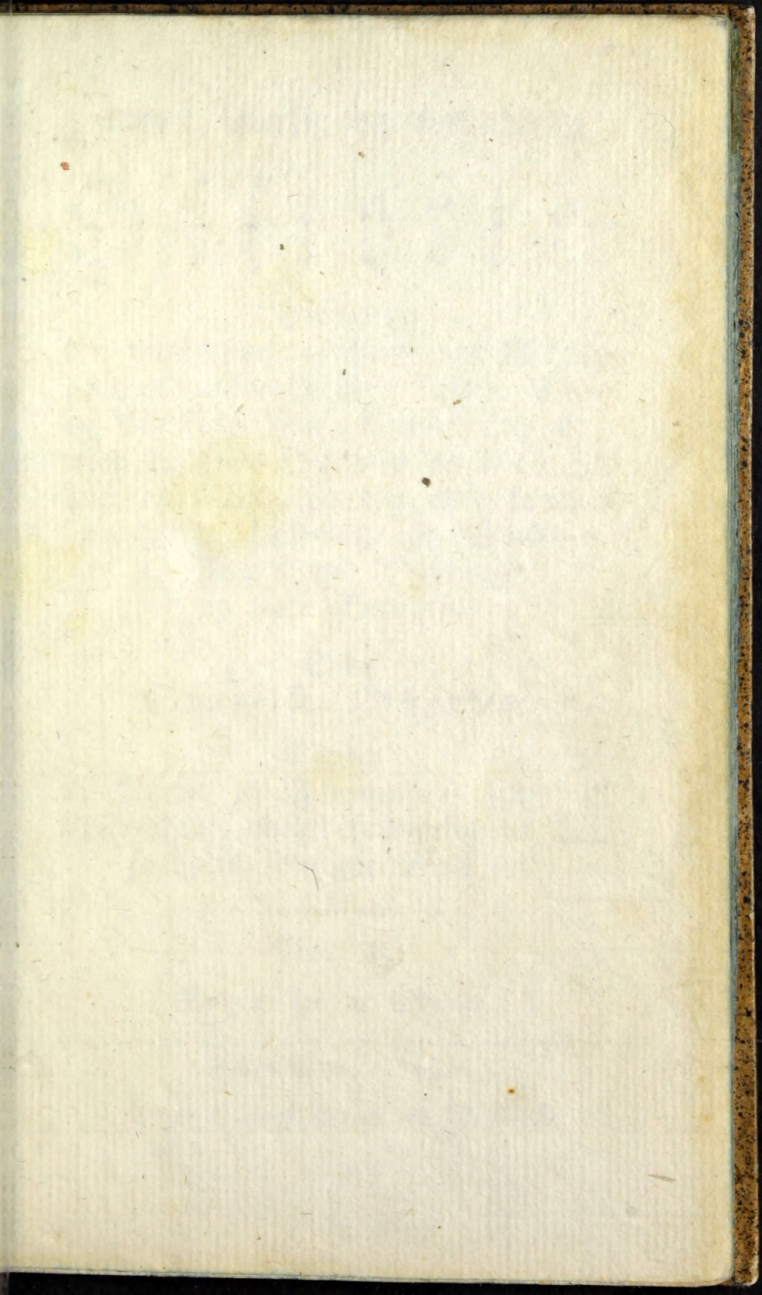
DA. Box

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020738511

En

meget loierlig og forunderlig

Historie,

Hvorledes

den vidtberømte Friherre von Münch-
hausen paa sine Reiser i Lusten. Skove
og Udkraener haver kiempet ikke all ne
imod de vilde Dyr men og imod Ald
Lust og Vand, og dog altid kommen
vel derafra formedelsi sin Smidh.d
og Manddoms Gierninger
og store Bedrifter.

Samt

Spøgelse. Historier.

Skreven

til Nytte og Fornoielse, samt til
Tidsfordriv, meget fornøielig at læse
for dem som gierne vil lee.

No. I.

Salgis for 4 Skilling.

Kiøbenhavn, 1799.

Trykt paa Schibhs Forlag hos M. Esst.

1110110

THE
OFFICE OF THE
SECRETARY OF THE
NAVY
WASHINGTON
D. C.

OFFICE OF THE SECRETARY OF THE NAVY

WASHINGTON
D. C.

1110110

Ingen af mine Læsere vil vel tvivle paa at jeg siger Sandhed naar jeg fortæller at jeg er min Faders Søn og lader mig kalde Friherre von Münchhausen? Hvad jeg paa mine Reiser haver erfaret er saa forunderligt og mærkværdigt, at jeg ikke kan undlade at fortælle disse mine løierlige Handelser, til Tidsfordriv for dem som dertil haver Lyst.

Jeg tiltraadte min Reise hjemme fra, til Rusland midt om Vinteren, fordi Weiene, paa den Tid formedelst Frosten i de nordlige Lande ere bedre end Weiien til Dydens Tempel. Jeg reiste til Hest, fordi naar denne er godt opsadlet, holder jeg det for den beqvemmeste Maade at reise paa; thi man kommer da hverken i Strid med Postmesteren eller Jundste. Jeg var ikkun tyndt paaflædt, hvilket bekom mig temmelig ilde, jo nærmere jeg

21

kom

Kom hen imod Nordost. Som jeg just
 Kom ridende, traf jeg paa en gammel fat-
 tig halvnoget Mand, som laae paa en
 øde Plads, rystende og bævende af Kulde
 uden Hielp. Det gjorde mig ondt i Sie-
 len for den arme Dievel, saa at, omend
 skiondt Hiertet frøs i Livet paa mig selv,
 fastede jeg dog min Reisekappe over
 ham.

Jeg fortsatte min Reise indtil Nat-
 tens Mørke overfaldt mig. Ingensted
 var nogen Bye at høre eller see. Det
 hele Land laae bedækket under Sneen,
 saa jeg vidste hverken Bei eller Sti. Træt
 af at ride længer, steg jeg endelig af, og
 bandt min Hest ved en Træspsids, som
 stak frem over Sneen. Til Sikkerhed
 tog jeg mine Pistoler under Armen, og
 lagde mig til at sove, og sov saaledes ind
 at jeg vognede ikke førend den lyse Dag.
 Men hvor stor var ikke min Forundring
 da jeg opvognede og befandt mig liggende
 midt i en Bondenbye paa en Kirkegaard.
 Min Hest var borte. Forskrækket sprang
 jeg op, jeg hørte Hestens Brinsken uden
 at see den, men med Forundring blev
 jeg vaer, i det jeg fastede Dinene i Bei-
 ret

ret at den hang oppe i Spidsen af Kirketårnet og var fastbundet ved Floiet. Nu kunde jeg begribe hvorledes det var gaaet til, nemlig: Bondebyen var bleven gandske skiult under Sneen, og at Veiret paa engang havde forandret sig til Tøe, saa at jeg i Sørne lidt efter lidt, ligesom Sneen bortsmeltede, var nedstunken til det Sted, hvor jeg opvognede, og at det som jeg i Mørke havde anseet for en Træspids, og hvorved jeg havde bundet min Hest var hverken mere eller mindre end Floiet paa Kirketårnet. Uden at betænke mig længe, tog jeg en af mine Pistoler, skød og traf Hestens Grime og kom paa denne Maade lykkelig igien til min Hest, saa at jeg nu kunde fortsætte min Reise.

Nu gik alting godt, indtil jeg kom til Rusland, hvor det just ikke er Mode om Vinteren at reise til Hest, saa købte jeg mig en liden Censpænder = Slæde, og førte med et foruøiet Sind lige ad St. Petersborg til. Som jeg nu var i en forfærdelig skummel Skov, kom der mig en Ulv imøde, som med den største Hastighed satte graadig løb efter mig. Han
hen:

hentede mig snart og jeg indsaae det var næsten ikke muligt paa nogen Maade at undgaae hans Kloer. Forstræffet lagde jeg mig plat ned i Slæden. Den graadige Ulv sprang med et over Slæden og anfaldt min Hest bagfra, rev af og opslugede paa engang den hele Bagdeel af dette arme Dyr, som formedelsst Skrak og Pine løb nu stærkere end nogen Tid tilforn. Da jeg nu selv var sluppen saa vel derfra, vovede jeg at kikke frem, og med Forstrækkelse saae jeg at den graadige Ulv havde ædt om sig til alle Sider inde i Hesten; jeg tog nu min Tempo i Agt og pidskte Ulven med min Pidskesnært saaledes at han fuld af Skrak stræbte af al Magt i dette sit Heste. Fatteral at arbejde sig fremad, saa Hestens Legeme i Diebliffet faldt til Jorden, og i dens Sted stod Ulven paa engang forspændt i Seleroiet. Havde jeg ikke pidsket Ulven for, saa gjorde jeg det nu, saa at jeg kom i fuld Galop, sund og frisk til Petersborg imod begge vores respective Formodning, og ikke til liden Forundring for alle vore Tilskuere.

Jeg

Jeg var nu her i denne prægtige Hovedstad; men hvad skulde jeg nu foretage mig, at besøge de smagfulde Selskaber, hvor Vertinden mesterlig ved at more sine Gæster med den ædle Spiritus og Selskabs-Søstre var jeg just ingen Elsker af, omendstiondt heller ikke nogen Kosfor-agter, og at give mig af med Ridder-Dueller eller andre priselige Bedrifter, hvilket allene anstaaer Adelsmanden, vilde jeg ikke heller; thi jeg har altid været lige stor Hader af Kabriolmageri som af Skionheds-Rand og Haarkrusedoller, og af radbrække Græsk og Latin, anjaae jeg for smaae Bi-Ling. Imidlertid havde jeg i et Par Maaneder den fuldkomne Frihed at forspilde saavel min Tid som mine Penge, og det paa den aller adeligste Maade af Verden. Mangen Nat tilbragte jeg med Spil og Drik; saa jeg nær var bleven anseet for en Helt i den ædle Drikkekunst, dersom ikke en graa-skægget Mand langt over min og alles Forventning havde ved gjentagne Forsøg bevist at jeg var en elendig Symper i Drikke-Vidskaben imod ham. Dette gik saaledes til; Denne gamle Herre havde

havde i et Feltslag uheldigviis mistet ved
 et Sabelhug det halve af den øverste
 Deel af sin Hierneskæl. Denne Helt pleie-
 de ved sit Maaltid at tømme nogle Glas-
 ser Brændevin og Vin, og til at for-
 sætte Mæden, som han kaldte det, lod
 han sig nøie med at ende Maaltidet med
 en Flaske Arak eller Rom, dog efter Om-
 stændigheder udtømmede han flere paa en-
 gang uden at kunde mærke den allermind-
 ste Virkning af Spiritusen. Dette syn-
 nes utroligt og gik over min Forstand; thi
 jeg viste længe ikke hvorledes dette kunde
 gaae til, endelig fik jeg ved en Hændelse
 alting at vide som satte mig i en stor For-
 undring. Denne gamle Kriger pleiede
 imellemstunder at løfte sin Hat, dette
 havde jeg ofte seet uden at gjøre mig no-
 gen Betænkning deraf; thi at det
 blev ham varmt om Hovedet af den me-
 gen Drik var ligesaa naturlig som at løfte
 Hatten for at køle Hovedet. Men en-
 delig saae jeg, at i det han løftede Hatten,
 folgede en i Hatten fastgiort Solplade,
 om rierte ham til Hierneskæl, og ved
 denne Leilighed blev jeg vaer, at alle
 Dunsterne opsteg af den hidsege Drik,
 som

9

som han havde taget til sig. Disse Duns-
ter dannede en liden Skye over hans
Hoved; jeg tog et Lys, for desbedre at
kunde betragte Marsagen til den opstigende
Damp, men hvor blev jeg ikke forstræk-
ket da jeg saae med et, at den opstigende
Damp blev forvandlet til en Ildsfirkel,
der omgav Drikkeheltens Hoved. Jeg
troede han herved havde fundet sig fore-
narmet og vilde undskylde mig fordi jeg
var kommet ham for nær med mit Lys,
som havde antændt den opstigende Damp
der nu dannede denne glindsende Straals-
firkel. Men langt fra at han skulde tage
mig det ilde op, meget mere tillod han
at igientage det ofte; thi Selskabet for-
sikrede, de aldrig havde seet nogen malet
Helgens Hoved prægtigere omstraalet,
han syntes endog at finde Behag i denne
sin Persons ophoiede Anseelse. Jeg for-
bigaaer mange lystige Ting som vi ved
saadan Leilighed havde og vil hellere for-
tælle adskillige mærkværdige Jagtbegiven-
heder som er mere løierlig. — En Mor-
gen saae jeg ud af Vinduet paa mit So-
vokammer, hvor jeg blev en Park vaer,
ikke langt derfra, som var bedækket med
Bilde

Bildænder; strax tog jeg min Flindt, sprang over Hals og Hoved ned af Trappen, saa uforsigtig, at jeg rendte imod Dørstolpen med Ansigtet! saaledes, at der skoi Ild ud af Dinene, men det holdt mig endog ikke noget Dieblis tilbage. Jeg kom snart Venderne paa Skud nær, men til min Forræd erfarede jeg just som jeg lagte an for at skyde, at Klintestenen paa Gædret var formedelfst det nylig bekomne Stød affsprungen. Hvad skulde jeg nu gøre, her var ingen Tid at spille. Til Lykke erindrede jeg, hvad der nylig var foregaaet med mine Dine da jeg rente imod Stolpen. Jeg spændte altsaa Haanen op lagde min Bøsse an, og gav mig med den knyttte Næve et saa dygtigt Slag at der skoi ligesom forhen Ildguister ud af Dinene; Skudet gik løst, og jeg traf tyve Par Vender.

Ligeledes traf jeg engang da jeg var paa Jagt, en liden Meuse, hvori svømmede nogle tusinde Bildænder, ganske adspredt fra hinanden, saa jeg ikke kunde vente at faae mere end en eneste paa Skudet, og til Uheld havde jeg det sidste Skud i Flindten, alligevel ønskede jeg
mig

mig dem gierne alle, fordi jeg just den
 Dag skulde have Fremmede til Bords.
 Jeg erindrede at jeg havde i min Bads-
 sæk et Stykke Glas. Dette gjorde
 jeg fast i Enden af en temmelig lang Li-
 nie. Nu skulede jeg mig imellem Ro-
 verne i Mosen, kastede Glaset ud, og
 havde den Fornøielse at see, hvorledes
 de nærmeste Vender, hurtigt kom svom-
 mende for at opsluge det. Først en saa
 alle de andre; thi da det glatte Glas paa
 Traaden, ufordøiet gik igiennem den
 første And, som slugte den næst efter
 samme, og saaledes immerfort. Kort
 sagt, Glaset gjorde saaledes glat sin
 Reise igiennem alle Venderne, uden at
 blive løsreven af Traaden. De sadt nu
 alle der som Perler paa en Snoer. Med
 den største Fornøielse trak jeg dem i Land,
 slyngede Snoren en halv Snees Gange
 om mine Skuldre og Liv, og gik min
 Vej hjem ad. Da jeg nu havde en tem-
 melig lang Vej tilbage, blev jeg næsten
 misfornøiet med mig selv, fordi jeg havde
 bebyrdet mig med saa stor en Gangst,
 som begyndte at blive mig temmelig svær
 at bære. Som jeg nu gik og tænkte der-
 paa

paa, overfalbt mig 'en' 'besynderlig' Om-
 standighed, som satte mig i stor Forle-
 genhed. Venderne vare endnu levendes,
 og da de vare komne sig efter den første
 Forstærkelse, begyndte de mærkelig at
 slagre med Bingerne, og med et fløi de
 med mig op i Lufsten.

Nu var gode Raad dyre, jeg vidste
 for Angest i en Hast ikke hvad jeg skulde
 gribe til; Ha tænkte jeg, om du gav dig
 til at roe med Skibet af din Kiøle, som
 sagt saa giort, jeg roede saa stærk jeg
 kunde, og satte Kursen hjem efter igien-
 nem Lufsten, indtil jeg var kommen lige
 over min Bopæl, nu var det mig ifkun
 om at gjøre, hvorledes jeg skulde komme
 ned. Her fik jeg det lykkelige Indfald
 at dreie Halsen om paa en en And efter
 den anden, og saaledes sank-sagte lidet
 efter lidet, lige ned igiennem Skorstenen
 af mit Huus, midt paa Ildstedet ikke
 til liden Skræk og Forundring for min
 Kof; til Lykke for mig var der endnu
 ingen Ild antændt paa Skorstenen, jeg
 havde ellers været ilde faren. Det gik
 mig omtrændt ligesaadan, engang med
 nogle Bildgiæs, jeg var, nemlig gaaet
 ud

ud i Marken for at probere en nye Flindt, og
 just som jeg havde bortskudt alle mine
 Hagl, fløi der lige for mine Fødder en
 Flok Gies op i Lufften. Det Ønske at see
 samme Aften nogle af disse Gies paa
 midt Bord, bragte mig paa det Indfald
 saasnart jeg saae hvor Giesene dalede, at
 lade min Flindt saa hurtigt som muligt
 og istæden for Hagl, stak jeg Ladestoffen
 i, som jeg i en Hast havde gjort spids i
 Enden. Nu gif jeg løs paa Bildgiese-
 fene, og just som de fløi op fyrede jeg af
 og traf. saa jeg havde den Fornøielse at
 see min Ladestok pruntet med 7 Stykker
 Gies, som faldt ned lidet derfra, de har
 vist nok forundret sig over at de kom saa
 hastig paa Spid. Som sagt, saaledes
 maa man vide at hielpe sig i Verden. En
 anden Gang traf jeg i en stor Skov i
 Rusland, en meget smuk sort Ræv staa-
 ende op til et Træ; og da det havde væ-
 ret Skade for Rævens kostbare Pels,
 om jeg havde truffet den enten med Kugle
 eller Hagl, saa ladede jeg mit Gevær
 med et dygtig Tretomme Søm, fyrede
 løst og traf saa kunstig, at min gode Mos-
 sis Rævs Dumpe i Diebliffet var faste
 nage

naglet til Træet. Nu gif jeg ganske rolig hen til ham, tog min Jagtkniv frem og gav ham et Rydssniidt over Panden, greb saa til min Pidsk og tvang ham til at forlade sin skønne Vels saa hurtig at det var en Lyst og ret forunderlig at see.

Dybt inde i samme Skov blev jeg et ungt og et gammelt Bildsvin vaer, som kom travendes ganske tet efter hinanden. Jeg fyrede løst paa disse to. Ruglen feilede, og dog lob ifkun Grisen bort og det gamle Bildsvin blev staaende uden at røre sig af Stedet, som om det var fastnaglet til Jorden; men da jeg skulde see ret til, saae jeg at det var et gammelt blindt Bildsvin, som holdt en Griserumpe fast imellem Tænderne. Haha, tænkte jeg, det er den borsløbne Grises Rumppe og nu kunde jeg begribe at Grisen ved sin Rumppe af barnlig Pligt havde veiledet sin gamle blinde Moder. At min Kugle havde truffen midt imellem dem og bortstødt denne deres Lede-Lomme, kunde jeg indsee; thi det gamle Bildsvin tykkede endnu bestandig paa den ene Ende, og da hendes Leder ikke mere kunde trække hende frem, var hun bleven staaende.

Jeg

Jeg tog derfor fat paa den overblevne Ende af Grisens Rumpe og saaledes ledede jeg det gamle hjælpeløse Dyr hjem uden ringeste Modstand eller Møde. Disse Wildsvin er ellers meget farlig, saa det er ikke altid man kan komme saa vel tilrette med dem. Saaledes fik jeg en gang Dje paa et inde i Skoven, just paa en Tid da jeg ulykkeligvis hverken var betænkt paa at blive angreben eller at forsvare mig? Med den største Redslap jeg bag et Træ just som det rasende Bæst af Livskræfter huggede efter mig med en saadan Kraft, at hans Hugtand blev siddende fast i Træet, saa at han ikke var istand til at rive sig løs. Gudt! tænkte jeg, nu skal du høre mig til. Jeg tog en Steen, og nettede hans Hugtand ligesom man netter et Søm om paa den anden Side, saaledes at han paa ingen Maade kunde rive sig løs. Saaledes fastnaglet, maatte han med Taalmodighed oppebie sin Skiebne, indtil jeg fra næste Bye havde hentet en Bogn med samt Strikker for at faae ham bragt levende og velbeholden hjem, som og gif meget fortræffes

felig fra Haanden. Da jeg engang
 havde bortskudt alt mit Bly, kom der
 mig ganske uformodentlig for Diet den
 aller skionneste Hiort af Berden, han
 saae mig stivt i Dinene, mir nichts,
 dir nichts, ligesom han forud vidste at
 jeg ingen Kugler havde, hvormed jeg
 kunde skyde ham. I Dieblikket ladte
 jeg min Flindt med Krudt, og en
 heel Haandsfuld Kiersebærstene, hvor-
 af jeg saa hurtig det lod sig igiøre,
 først havde spist Riødet, og nu gav
 jeg ham den hele Ladning midt i hans
 Pande midt imellem Tækkerne. Skudet
 gjorde ham rigtig nok forturnlet i Hove-
 det men han løb dog sin Vej. Omtrendt
 et Par Aar derefter var jeg paa Jagt
 i den selv samme Skov; men tænk en-
 gang! hvilken prægtig Hiort lod sig nu
 ikke tilsyne med et fuldvoiset Kiersebær
 Træ imellem Tækkerne. Jeg erindrede
 hvad der forhen var passeret mig med
 samme Hiort; jeg ansaae den derfor som
 min Eiendom, og lagte den med et Skud
 til Jorden, herved kom jeg paa engang
 baade til Steg og Kiersebær-Sous;
 thi Træet hængte rigelig fuldt med
 Frugt

Frugt saa delikat som jeg nogen Tid havde spist. Man kan dog nogenledes hielpe sig ved sliq Leilighed naar man har Kugler og Krudt. Men anderledes gif det mig i en polsk Skov, hvor Dagens Lys saavelsom Krudt og Kugler havde forladt mig; jeg begav mig derfor paa Hiemveien; men til min store Angst, kom der en forfkræffelig stor Biorn med aaben Strube lige imod mig. Omsonst igien-nemsegte jeg i en Hast alle mine Lommer efter Krudt og Kugler, men jeg fandt intet andet end to store Flintestene; af disse tog jeg den ene og kastede med Magt i den aabne Strube paa Biornen, dette var ham gandske uventendes og befom ham maaskee ikke heller alt for vel, han gjorde derfor uden videre Kommando vendsre om, saa jeg meget magelig kunde kaste den anden Steen ind af hans Bagport. Stenen gjorde gandske beqvem sin Reise og det med saadan en Fart, at den stødte imod den anden Steen, at den gav Tid og sprængte Biornen med et forfkræffelig Knal fra hverandre. Omendskiøndt jeg den Gang slap heelt skindet derfra, saa

b

on.

ønskede jeg dog ikke at probere dette nok
engang, ikke heller vover jeg at binde an
imod en Bjørn en anden Gang, naar jeg
ikke har andre Forsvarsmidler,

(Fortsættelsen følger.)

Om en virkelig død Matrone, som
man umiddelbar efter hendes
Begravelse fandt igjen levende
i hendes Dødsfeng.

Under Hertugen af Mailand Ludvig
Sfortia's Regjering levede der i Nær-
heden af det Hertugelige Residensslot
en gammel rig Enke, om hvis sidste
Leveaar Historien intet videre melder,
end at hun som en from Kone sov
fra den ene Dag til den anden, aad
og drak, og dernæst til hendes Tids-
fordriv og Fornøielse idelig lokkede
Hertugens Paafugle, Abekatte, Hunde
ic. til sig, og tracterede dem med en
eller anden Lækkerbidsten. Til største
Sorg

Sorg for disse Dyr, hvis bedste Bende hun var, hensov hun endelig. Det Bærelse som hun døde i, var i den anden Etage af det Huus hun boede i. Man bragte hendes Liig ned i et Bærelse i den underste Etage, hvorfra hun i en prægtig Ligkiste blev baaret hen til sit Hvilested. Hun havde i sit levende Live været en stor Bende af katolske Geistlige, og havde testamenteret endeel til Kirker og Kloster. Kirken kaldte hende herfor et Guds-Barn, og hendes Liig blev fulgt af en stor Deel Præster og Munk.

Neppe havde man overlevet hendes Liig til den moderlige Jords kolde Skød, neppe var den lange Liigskare kommet tilbage, for at gjøre sig til gode med den kostelige Mad og Drikke, som man til Ære for den til sit Hvilested henbragte Gamle havde anrettet, saa forstyrrede et Par af den Udsødes Kammerjomfruer alle disse glade Udsigter. De havde, jeg veed ikke i hvad Ærende, været oppe paa hendes forrige Sengkammer, og ilede nu med et giennemtrængende Sam-
mer

merstørig ned af Trappen og ind til Liggierne, som just var i Færd med at ville tage for sig af Anretningen. Efterat begge Pigerne ved en kvindeflig Hølen havde skaffet deres Hjerter Luft, og længe nok havde ladet de Sporgende være i Uvisshed om det som var vedsfaret dem, fortalte de endelig det forsamlede Selskab med afbrudte Ord og en Indblanding af mangt et ængsteligt Suk: at deres uheldig i Jorden nedsatte Frue, laae gandske livagtig i hendes Seng.

De meest Behiortede blandt de Tilstødevarende understod sig at tage dette Foregivende i Tvivl, og ilede strax opad Trappen. Men ikke saasnart havde de ved deres Indtrædelse i Bærelset kastet deres Dine hen til Sengen, før end de alle med en Mund gav sig til at skrig: „Jesus Maria! der ligger hun tilforladelig allerede igien.“ Den iiskolde Sved løb ned ad dem, da de med egne Dine bleve overbeviste om Sagens Rigtighed. De mindre Behiortede havde i en vis Afstand listet sig bag efter dem, og disse havde nu
nok

nok at giøre med at staae sig tilbage
 for ikke at blive rendt over Ende af
 deres Forgiengere, hvis Tilbagetog just
 ikke stode i den bedste Orden. Og
 omendskiødt Forvirringen neden un-
 der allerede var stor, saa blev den
 dog nu først fuldstændig. Alle An-
 sigter udtrykte den høieste Bestyrtelse
 og Forundring, og i Munkes Ansigterne
 i Særdeleshed saae man end ydermere
 en hellig Rædsel over dette Dævelens
 Kunststykke. Man indviede sig allerede
 i Forveien ved mangt et uilsfærdigt
 Alve Maria, og ved Tusinde andre
 overtroiske Ceremonier, til en aandelig
 Kamp med denne overmodige Gien-
 gang, og ingen Lægmand havde nu
 videre Lust til at betræde Trappen og
 det frygtelige Bærelse med sin uind-
 viede Fod.

Denne undersieldne Begivenhed var
 i mindre end et Qvarteer bekiendt over
 den hele Bye, og Tillobet af Men-
 nesker blev stedse større. Noget paa-
 stod at de allerede længe havde mær-
 ket, at den afdøde Gamle havde staaet
 sig godt med den Sorte; thi ellers —
 meente

meente de — vilde hun ikke have haft saadan en overordentlig Kierlighed til Hertugens Dyr. Andre derimod, som dømte mere lemsældig, meente i deres Godmodighed, at Diævelen kunde vel af andre Aarsager have faaet i Sinde at gjøre sine Optøier her, for i sin Hevngierrighed at sætte den salig afdøde Gamle en Klif paa endnu i hendes Grav. Men alle vare enige deri, at man strax maatte anmode de tilstædeværende geistlige Herrer, og til deres Understøttelse ogsaa det i Nærheden værende Kloster, til med Bønner og Besværinger at vise den uvelkomne Gæst Døren. Dette skeede nu ogsaa strax paa Stædet. Alle tonsurerede Hoveder forsamlede sig i en Hob, og drog i Procession derhen. I Spidsen af den indviede Colonne bar den Tjenestemandenes forrige Skriftefader det gyldne Kors, og en Munk med Bievandsbækkenet besluttede det lange Præstetog.

Saaledes defilerede man, dog ikke uden Hierteclappen, op ad Trappen og hen til det frygtelige Bærelse, for
 aller-

allerførst at mansbrere den ubundne
Gæst af Sengen.

Men, o hvilket skrækkeligt Syn
for de andægtige Herrer! Den salig
Kone laae ganske livagtig i Sengen,
med hendes bedste Sondagssæt paa,
men med meget fortrukne Ansigtstræk
og smaae funklende Øine, og modtog
de gode Herrer paa en ikke mindre
end venlig Maade. De traadte der-
for i Forsningen allesammen høist
forskrækkede tilbage, men strax efter
tog de dog Mod til sig igien og be-
gyndte deres naragtige Besværelses-
Ceremonier.

Personen, som laae i Sengen,
der lod ganske rolig til denne almin-
delige Gescæftighed, og gjorde ikke
den ringste Mine til at ville pakke sig
ud af Sengen. Men i Særdeleshed
saae den gandske stivt paa den tykke
fede Munk, som med Nieqvasten i
Haanden besprængende de Tilstæde-
værende med det hellige Vand. Da
han nu — jeg veed ei om tilfældig-
viis

meente de — vilde hun ikke have haft saadan en overordentlig Kierlighed til Hertugens Dyr. Andre derimod, som dømte mere lemsfældig, meente i deres Godmodighed, at Diævelen kunde vel af andre Aarsager have faaet i Sinde at gjøre sine Optøier her, for i sin Hevngierrighed at sætte den salig afdøde Gamle en Klif paa endnu i hendes Grav. Men alle vare enige deri, at man strax maatte anmode de tilstædeværende geistlige Herrer, og til deres Understøttelse ogsaa det i Nærheden værende Kloster, til med Bønner og Besværinger at vise den uvelkomne Gæst Døren. Dette skeede nu ogsaa strax paa Stædet. Alle tonsurerede Hoveder forsamlede sig i en Hob, og drog i Procession derhen. I Spidsen af den indviede Colonne bar den Igienopstandnes forrige Skriftefader det gyldne Kors, og en Munk med Vievandsbækkenet besluttede det lange Præstetog.

Saaledes defilerede man, dog ikke uden Hierteclappen, op ad Trappen og hen til det frygtelige Bærelse, for
 aller-

allerførst at mansbrere den ubundne
Gæst af Sengen.

Men, o hvilket skrækkeligt Syn
for de andægtige Herrer! Den salig
Kone laae ganske livagtig i Sengen,
med hendes bedste Sondagssæt paa,
men med meget fortrukne Ansigtstræk
og smaae funklende Øine, og modtog
de gode Herrer paa en ikke mindre
end venlig Maade. De traadte der-
for i Forsningen allesammen høist
forskrækkede tilbage, men strax efter
tog de dog Mod til sig igien og be-
gyndte deres naragtige Besværelses-
Ceremonier.

Personen, som laae i Sengen,
der lod ganske rolig til denne almin-
delige Gescæftighed, og gjorde ikke
den ringste Mine til at ville pakke sig
ud af Sengen. Men i Særdeleshed
saae den gandske stivt paa den tykke
fede Munk, som med Viegvasen i
Haanden besprængende de Tilstæde-
værende med det hellige Vand. Da
han nu — jeg veed ei om tilfældig-
viis

bliis eller med Forsæt — ogsaa stæn-
 fede den i Sengen liggende Matrone
 noget af det kolde Vand i Ansigtet,
 Begyndte hun at giøre de forfærdeli-
 gste Grimaser, skar paa en frygtelig
 Maade med Tænderne, og lod som
 hun vilde sætte sig til Mordværge.
 De samtlige Herrer Besværrere vidste for
 Skrak ikke, hvor de vilde hen, da
 de mærkede, at Overdynnen bevægede
 sig, og deraf sluttede sig til den nær
 forestaaende Kamp med dette diævelske
 Væsen. Uforberedet paa saadant et
 Angreb og høist bestyrtsede over det
 flotte Held de havde haft med deres
 Besværelser folte de paa ingen Maade
 noget Kald til at indlade sig i nogen
 Haandmænge med den lede Mand, men
 begav sig i yderste Hast paa Flugten.
 Med et græsseligt Skrig styrtede de
 ud af Stuen, og mangen Tyskert af
 Munk kom ikke lidet i Klemme i Dø-
 ren ved det enhver tænkte meest paa
 sin egen Sikkerhed, og altsaa vilde
 først ud.

(Fortsættelsen følger.)

Fortsettelse

af den

vidtberømte Friherre von Münchhausens
Reiser i Lusten, Skove og Udørkener ic.

samt

Spøgelse-Historier.

No. 2.

Det var ligesom om jeg af Skiebnen
var bestemt til at blive overfalden af
de vildeste og farligste Dyr, og det
just altid naar jeg ikke havde noget at
værge mig med. Saaledes havde jeg
engang affruet Stenen paa min Glindt
for at skærpe den, da der pludselig
kom et skræffelig Uhyre af Bjorn
brumrende mig imøde.

Alt hvad jeg kunde giøre var, at jeg
i Hurtighed sprang op i et Træ for derfra
at sætte mig i Forsvarsstand imod dette
vilde Best. Men uhyggeligviis tabte jeg
min Kniv i det jeg flattede op i Træet
og nu havde jeg ikke noget hvormed jeg
kunde

Kunde skruue Stenen fast. Under Træet stod Biornen, som jeg hvert Dieblisk kunde vente at komme flatirende op efter mig. At slaae Ild udaf Øjnene med knyttte Næve, som jeg engang tilforn havde gjort, var alt for betænkkelig, fordi Djensmerten var fra sidste Slag endnu ei gandske forgaaet.

Jeg saae min Kniv liggende for mig i Green, men mine begierlige Djekast efter at saae den, gjorde Tingen ikke i ringeste Maade bedre for mig. Endelig kom jeg paa en Tanke, der var ligesaa forunderlig som lykkelig. Jeg gav den Straale af Band, hvoraf man i Angesten altid har Overflodighed af, en saadan Retning, at den traf lige paa Skafte af min Kniv. Den stærke Kulde, som der paa den Tid var, forvandlede i Dieblisket Bandstraalen til en Iistap, som naaede op til den Green hvorpaa jeg stod. Jeg greb ligesaa hurtig som forsigtig Iistappen og i al Magelighed optog Kniven, som dertil var fastfrossen. Næppe havde jeg skruet Stenen fast paa Flinten med den paa en saa forunderlig Maade optagne Kniv, forend Hr. Uldrian kom flatirende op i Træet for at angribe mig, midt i denne min Fæstning; nu var der
ingen

ingen Tiid for mig at Capitulere. I Sandhed tænkte jeg man maa just have Blørne-Forstand, for saa nøje at passe den rette Tidspunkt, og imodtog Mester Fir med en hiertelig velmeent Forraad af Krudt og Kugle, saaledes at han for evig glemte at flattere op i Træet og foruleiliggot Folk.

Saaledes traf det sig uformodentlig, at en skræffelig stor Uls kom mig saa nær paa Livet, at der var intet andet Middel til at redde mig, end at jeg efter den gode Plands Tilskyndelse stødte min Arm i den aabne Strube, som han havde opspærret for at sluges mig, og til min des større Sikkerhed avanseerte jeg dybere og dybere indtil Skuldbrene, saa jeg magelig kunde vende dette Ulykkes Indbolde. Hvad var nu herved at gjøre? Jeg kan just ikke sige at denne Tilstand hvori jeg var sat, var behagelig. Man tænker sig engang Pande imod Pande med en Uls! Vil ansaae hinanden just ikke med venstkabelige Bine.

Hadde jeg trukket min Arm tilbage, saa havde dette rasende Væst anfaldet mig endnu værre. Saa meget kunde jeg tro

delig stave mig til af hans guistrende Øjne. Kort, jeg greb fat i hans Indvolde og omdøendte ham, som man vender en Handske, kastede ham til Jorden og lod ham ligge.

Saaledes skulde jeg ikke igien have bovet dette med en gal Hund, som strax derefter antastede mig i en meget smal Gade i St. Peterøborg: „Løb hvad du løbe kan tænkte jeg, og for at komme desto bedre fort, kastede jeg min Overkiøle af, som jeg lod ligge paa Gaden og skyndte mig ind i et Huus. Overkiølen lod jeg hente af min Tiener. for at lægge den i min (Garderobe) Klædeskab. Dagen derpaa geraadede jeg i en stor Skræk, formedelst min Tiener Johans Skrigen: „Herre Gud Hr. Baron: Deres Overkiøl er bleven gael!“ Jeg sprang gesvindt op til ham og fandt til stor Forundring alle mine Klæder omstrøte og i stykkerreven. Karlen havde truffet det paa et Haar, at Overkiølen var bleven gael. Jeg blev ganske noye overbevist derom; thi som jeg kom til, overfaldt den en ganske nye Stadsklædning og paa en ganske ubarmhiertig Maade splittede den fra hverandre.

Engang

Engang var jeg i to hele Dage paa Jagt efter en Hare. Uagtet min Hund bragte den immer tilbage, var det dog ikke mueligt at komme den paa et Skud nær. Alt tro paa Hererte har aldrig været min Sag, desuden har jeg oplevet saamange forunderlige Ting; men her stod min Forstand stille. — Endelig kom dog Haren mig saa nær, at jeg kunde række ham med Skuddet. Den styrtede, og tænkt hvad for en forunderlig Hare jeg fandt for mig ligge. — 4re Been havde den under Bugen og fire paa Ryggen. Naar de fire Been var bleven træt, saa kastede den sig omkring ligesom en Svømmer, der med lige Gesvindighed kan svømme paa Ryggen som Maven, og nu gik det med dobbelt Gesvindighed paa de andre 4re Been. Aldrig har jeg siden den Tid fundet en Hare af saadan Art og denne havde jeg ikke bekommet, dersom min Hund ikke havde besiddet en ualmindelig Fuldkommenhed, som overgik hans heele Slægtsskab saameget, at jeg ikke tog i Betænkning at give ham Tilnavn af den Store, dersom ikke en Bindspiller-Hund, som jeg havde, gjorde ham dem Være stridig. Dette Dyr var lige

ligesaa mærkbarlig af sin Skabning, som
formedelst sin overordentlige Gesvindig-
hed. Den løb saa gesvindt, saa ofte og
saalange i min Tjeneste, at den tilsidst
havde slidt Benene reent op lige til tæ-
under Livet, saa jeg i dens sidste Leve-Tid
ikke brugte den til andet end om Dagen
at søge Bilde op, hvilket han og til min
Fornøjelse udrettede endnu i mange Aar.

Denne Bindspiller, gjorde mig
engang en meget stor Fornøjelse paa Jag-
ten, og det just paa een Tid hvor jeg mindst
kunde vente det; den satte nemlig efter
en Hare, som forekom mig temmelig nyt,
det gjorde mig ondt for min Hund; thi den
var med Balpe, dog vilde den løbe lige-
saa stærk som den ellers i andre Omstæn-
digheder pleiede. Jeg kunde ikke følge med
min Hest; thi uagtet jeg red temmelig stærk,
blev jeg dog lanat tilbage. Paa engang
hørde jeg en Gøen, som af et heelt Rob-
bel Hunde, men tillige saa svagt og stunt
at jeg ikke vidste hvad jeg skulde tænke
derom. Da jeg kom nærmere, faldt jeg i
den største Forundring. Haren, saavelsom
Hunden havde begge faaet Unger og den
første netop lige saamange Harer som den
sidste

sidste Hundeunger. Af naturlig Drift
 søgte hine at flygte og disse ligesaa hurtig
 at forfølge og fange, saa jeg ved denne
 Leilighed bekom 6 Harer og 6 Hunde, da
 jeg dog ikkun havde begyndt Jagten med
 een eneste. Jeg tænker med samme For-
 nøelse paa denne forunderlige Hund, som
 paa en fortreffelig Hest jeg havde og som
 ikke var at betale med Penge. Denne
 Hest bekom jeg ved et blot Tilfælde, som
 gav mig Anledning til at vise min Ridekunst,
 ikke til liden Ære og Berømmelse for mig.
 Jeg var nemlig paa Kørstens Wazobosky's
 prægtige Landgods og blev hos Damerne til
 Thee, da Herrerne gik ned i Gaarden,
 for at bese en ung modig Hest, som nylig
 var kommen ud af Stutteriet. Plud-
 selig hørte jeg et Jammerskrig. — Jeg
 løste ned af Trappen og fandt Hesten saa
 vild og rasende, at ingen vovede at nærme
 sig, mindre at bestige den. Bestyrket og
 forvirret stod de dristigste Herrer Ryttere
 med Angest og Skræk afmalet paa Ansig-
 terne, da jeg med et eneste Spring sad paa
 Ryggen, saa at jeg ved denne Overaskelse
 ikke allene forfærkede Hesten men endog
 ved at anvende min Ridekunst, bragte den
 til

til Underdanighed. For nu at betage Damerne deres unødvendige Frygt, tvang jeg Hesten til at sætte lugt igiennem det aabne Vindue hvor de sat og drak Thee. Her red jeg nu snart Fod for Fod, samt i trav og galop, og endelig satte jeg op paa Theebordet, for i det smaae at gaae hele Rideskolen igiennem, hvilket ikke lidet fornøiede Damerne. Jeg og min Hest gjorde mine Kunster med saa stor Behendighed og saa Forundringsfuld at der ikke det ringeste af Theetoiet gik i Stykker. Dette satte mig i saa stor Gunst hos Damerne og Greven, at han med sin sædvanlige Høflighed bad mig at imodtage denne unge Hest til Foræring, for dermed i det foreslaaende Feldttog, under Anførsel af Grev Münich, imod Tyrken at gjøre Erobring. I dette Feldttog, da vi engang jog Tyrken ind i Orzekov, gik det meget varmt til iblandt vores Avantgarde. Min fyrige Hest havde næsten bragt mig ind i Fandens Kioffen. Jeg havde en temmelig fraligende Forpost, hvor jeg saa Fienden komme anrykkende i en Sky af Støv, som forarsagede at jeg hverken kunde see hvormange de vare eller bemærke Hensigten

ten med deres Komme. Alt indhylle mig med mine Folk i en ligesaadan Støv - Skue, var rigtig nok et Hverdags Fif, men derved var jeg ikke bleven en smule klogere og ikke heller kommen Hensigten hvorfor jeg var forudstikket det ringeste nærmere. Jeg lod derfor mine Folk paa hoire og venstre Fløi adsprede sig, til alle Sider for at opvilde saa megen Støv som muligt. Dette lykkedes mig; thi Fienden kom af Frygt for mine Flanqueurs i Uorden og lod sig tilbagedrive. Nu var det Tiid, med Tapperhed at anfælde. Vi adspredte og anrettede et gruelig Nederlag og forfulgte den overblevne Rest lige ind i Fæstningen. Da nu min Hest var saa overordentlig gesvindt i at løbe, var jeg altid den første, og da jeg saa at Fienden var saa høflig at flygte ligesaa hastig ud af den anden Port, saa holdt jeg det raadeligt at giøre holdt midt paa et stort Torv og lade blæse i Trompeten for at samle mine Folk; men hvor blev jeg ikke forundret, da jeg hverken saa Trompeterne eller nogen Moerssiel af mine Husarer. Efter min Mening kunde de ikke være langt tilbage, men maatte snart indhente mig.

Jme.

Imedens jeg biede paa dem, red jeg hen til en Brynd paa Torvet for at vande min næsten aandeløse Hest, den drak saa umanerlig meget, at dens Torst stod ikke til at lædse, men det gik ganske naturligt til, thi da jeg saae mig tilbage efter mine Folk — Al med Forundring saae jeg — tænkt engang — hele Bagdelen af dette arme Dyr var borte, ja saa reent væk som det kunde været affaaen med en Kniv. Det var Aarsagen hvorfor det stakkels Bæst ikke kunde slukke sin Torst, thi i saadanne Omstændigheder var det naturligt at Vandet gik ligesaa gesvindt ud som det kom ind. Hvorledes dette var tilgaaet, kunde jeg umuelig begribe, førend min Rideknagt, som kom jagendes med sin sædvanlige trohærtige Etkønftning og kraftige Vand, fortalte, at da jeg i Hælene paa den flygtende Fiende havde indtrængt mig, havde man pludselig slaget Porten til og derved var den hele Bagdeel af min Hest affalden. Forst havde benevnte Hestes Bagstykke rasende sparket ud til alle Sider og anrettet et frygteligt Blodbad iblandt Fienden, og siden var den ial Magelighed vandret hen paa en nær ved beliggende Eng hvor

hvor jeg formodentlig endnu kunde finde
 den. Jeg dreiede strax med ubegribelig
 Hastighed om og bragte i fuld Galop min
 halve overblevne Hest hen til Engen.
 Til min store Glæde fandt jeg her den an-
 den halvdeel og til endnu større Forun-
 dring saae jeg at den havde sluttet Rier-
 ligheds Alliansse, der var i sin Art lige-
 saa godt overlagt som nogen Maitres de
 Plaisir med al sin Skarpsindighed var
 istand til at udføre. Med et Ord, Halvde-
 len af min forunderlige Hest havde i nogle
 saa Øjeblikke gjort fortrolig Bekiendtskab
 med en Brincker og syntes ved Fornoielse
 den fandt i dette Bekiendtskab gandske at
 have forglemmt den overstaaende Uleilighed
 med sin bortblevne Deel. Da jeg nu fuld-
 kommen var overbevist at begge halvdelene
 af min Hest var levendes, saa lod jeg min
 Cur-Smed falde. Denne uden lange
 at betænke sig, nåttede begge Dele med smaa
 Laurbærqviste tilsammen saa behendig, at
 Gaaret ikke allene inden ensoie Tid ganske
 var tilgroet og ukiendelig, men Laurbærqvi-
 ste slog endog Rødder og vorte ud i en her-
 lig Buegang, saa at jeg derefter mangen
 Gang red endog i det stærkeste Solstæn-
 im-

immer i Skyggen af den Buegang, der til alle Sider beskyggede mig, som var voret ud paa min forundringsfulde Hæst.

Jeg kan ikke forbigaae at fortælle en lille Omstændighed fra forbemeldte Affære, som rigtig nok havde en liden Ubehagelighed ifølge med sig. Jeg havde nemlig, saa heftig, saalange, og saa utrettelig hugget løs paa Fienden, at min høire Arm var kommen i saadan en Bane eller uvilkaarlig Bevægelse til at hugge, at det var mig paa ingen Maade muelig at holde den stille, omendskiondt Fienden allerede var over Bierg og Dal. For nu ikke at bestadige mig selv eller de af mine Folk som var mig nærmest, saa var jeg nød til at fastbinde min Arm og bære den i et Bindfel, ligesaa fuldt som om den var halv afhugget.

En Mand som jeg, der forstod at tæmme og ride saadant et vildt Best af en Hest som min var, han turde vel og tiltro sig andre Rideøvelser af en gandske anden Slags, som uden dette ellers vilde klinge en smule fabelagtig.

Vi beleirede, nemlig jeg veed nu ikke meer hvad det var for en Stad, og vores Feldt

Feldtmarſkal var forſkrækkelig forlegen for at ſaae at vide hvorledes Omſtændederne ſtod inde i Fæſtningen. Det var yderlig ſvært, ja ſaſt umueligt, igiennem alle Forpoſterne, Bagten, og Fæſtningsværker at trænge ſig der ind, ſaameget mere, ſom der heller ikke var nogen ved haanden hvoraf man kunde i den Henſeende vente ſig noget lykkeligt Forehavende udført. Guld af Mod og Tienesteiver, ja næſten en ſmule for raſt, ſtillede jeg mig tæt ved Siden af en ſtor Kanon, der juſt blev affyret imod Fæſtningen, og ſprang i en huc og haſt op paa Kuglen, i den Henſigt at ride derpaa lige ind i Fæſtningen. Men da jeg omtrænt havde redet den halve Wei igiennem Luften, opſtod der i mit Hoved alleſlags Betænklichkeiten: „Hum, hum, tænkte jeg, her indkommer du nu vel, men hvorledes kommer du ſaa ſtrax ud igien? og hvorledes vil det gaae dig inde i Fæſtningen? Man vil ſtrax kiende dig ſom en Spion og op-hænge dig i den førſte den bedſte Galge. Man ſiger at døe paa Xrens Seng; men ſaadan en Xres Seng at døe i, vilde jeg dog fræbede mig.“ Efter ſaadanne og
lig-

lignende Betragtninger, besluttede jeg mig kort og tog denne lykkelige Leilighed iagt: Dader nogle Skridt fra mig fløj en Kanonkugle fra Fæstningen over til vor Leir, sprang jeg med Hurtighed fra min paa denne, og kom, skiont med usforrettet Sag tilbage, dog lykkelig og velbeholdent tilbage til vor egen fiere Leir. —

Saa let og gesvindt som jeg var i at springe, saa var min Hest ikke mindre. Hverken Grøfter eller Gierder kunde holde mig fra at ride den ligeste Bei. Engang satte jeg efter en Hare, som løb tværs over Landeveien. En Karet med to fornemme Damer kom just lige imellem mig og Haren. Min Hest satte saa gesvindt og uden den mindste Berørelse igiennem Karet-Binduet, som var optrukket, saa at jeg neppe fik Tiid til at tage min Hat af for at bede Damerne for denne Frihed underdanigst om Forladelse.

En anden Gang vilde jeg med min Hest sætte over et Morads, der i Begyndelsen forekom mig, da jeg var midt i Springet, ikke saa bredt som det virkelig var; Svævende i Luften vente jeg i Hast om hvor jeg var kommen fra for at tage en længer og stær-

stærkere Fart. Desuagtet sprang jeg, eller rettere sagt min Hest, andengang for kort, saa at jeg faldt i Morads til Halsen. Her havde jeg formodentlig omkommet, dersom jeg ikke havde faaet det Infaald at trække mig med samt Hæsten ud af Moradset, i det jeg sluttede mine Knæ fast til Hæsten og greb med min Arms hele Kraft fat i min stive Haarpist og paa den Maade trak mig selv op uden nogen anden levendes Siels Hielp. — Trods al min Tapperhed og, Klogskab, trods min og min Hæstes Gesvindighed, og Styrke gik det mig dog i denne Tyrkekrig ikke altid efter Ønske. Jeg havde tilsidst det Uheld at blive gjort til Krigsfange. Sa det som endnu var det slemmeste og som iblandt Tyrkerne er Sædvane, jeg blev solgt til Slave.

I denne ynkkelige Tilstand var mit Dagsarbejde ikke saa haart og besværligt, som selsomt og forredelig; Jeg maatte nemlig hver Morgen drive Sultanens Bier udi Marken og vogte dem hele Dagen, drive dem hver Aften igien Hiem i deres Kuber. En Aften savnede jeg en Bie, men blev dog strax vaer, at to Bjørne havde anfaldet den og var ifærd med at syn-

der-

derrive den for at berøbe den sin Hon-
 ning. Da jeg nu ikke havde andet Baa-
 ben ved Haanden end den Solv Ørse, som
 er et Kiendetegn paa Sultanens Gart-
 nerer og Land-Arbeidere, saa kastede jeg den
 efter disse to Røvere, blot i den Hensigt
 at bortskrække dem. Jeg satte virkelig
 og den stakkels Vie derved i Friehed; men
 formedelst et altfor stærkt ulykkeligt Sving
 med Armen, fløj Øren i Højden og holdt
 ikke op at stige højere og højere, indtil den
 faldt ned i Maanen. Med hvad for en
 Stige skulde jeg nu hente den ned igien, jeg
 erindrede mig at den tyrkiske Bonne voxer
 meget høj og gesvindt. I Diblikket plan-
 tede jeg en af dem, den vorte til min store
 Forundring saa høi, at den naaede med den
 øverste Ende op til Maaneden. Jeg
 flattrede uforsagt op og kom lykkelig og
 velbeholden op i Maaneden; men det var
 ret et fortredeligt Arbejde inden jeg fandt
 min Solv Ørse, paa et Sted, hvor alt glind-
 sede som det pure Solv. Endelig fandt
 jeg den og nu vilde jeg vende tilbage, men
 af, Solens Hede havde ganske fortorret
 min tyrkiske Bonne, saa der var nu ikke
 at tænke paa at kunde stige ned eller komme
 til

tilbage men ach! Solens Hede havde ganske fortørret min tyrkiske Bonne, saa det var nu ikke at tænke paa at kunde stige ned eller komme tilbage paa den. Hvad var herved nu at giøre. Jeg stittede mig en Strikke saa lang som muligt, og bandt den fast ved Spidsen af den af tagende halve Maaned og lod mig herved glide ned. Jeg holdt mig fast med den venstre og holdt Øren i den højre Haand. Da jeg nu var kommen saa langt ned som Strikken naaede, saa hug jeg den øverste Ende af, og bandt den igien fast til den nederste Ende, paa denne Maade forlængede jeg adskillige gange min Strikke, saa jeg var allerede avangseret et temmelig Stykke ned; men om jeg nu ikke havde bundet Knuden fast nok eller Strikken gik i Stykker, nok, jeg faldt omtrent et par Miile ned fra Lusten paa Guds grønne Jord, med saadan Fart, at jeg blev ganske for tumlet og formedelst mit Legeomets Tyngde og den Høide jeg faldt ned fra, slog jeg et Hul i Jorden og i det mindste 9 Favne dyb, hvori jeg blev liggende død og dum af dette skrækkelige Fald. Jeg kom dog snart til mig selv igien, men

viste

vidste nu ikke hvorledes jeg skulde komme op af denne jordiske Hule igien. Men hvad gjør man ikke naar man er i Nød? jeg gravede med mine Nægler, som jeg ikke havde afskaaen i 40 Aar, en Trappe og befordrede saaledes lykkelig min Tilbagereise op til den lyse Dag, skøndt det gik som enhver let kan vide, langsommere at komme op end da jeg kom ned. Efter saadanne fatale Erfaringer blev jeg klogere og lærte bedre at oppasse og blive Viorne qvit, som bestandig lurede paa Bistaderne for at slikke Honningen deraf. Jeg bestrog Stangen paa min Mark-Bogn med Honning og lagte mig i Baghold ikke langt derfra om Natten paa Luer. Hvad jeg formodede, det skede: en Uhyre stor Biorn lugtede Honningen og kom spadserende for at tage til sig af Netterne, den begyndte ved Enden af Stangen saa begierlig at slikke, at den slugte hele Bognstangen i sig, saa den gik udaf den anden Ende; jeg var strax ved Haanden, og for at forbyde den sin Tilbage-March, satte jeg en Splitte for, og lod ham saaledes sidde at ride til den anden Morgen. Over denne løierlige Rytter havde Stor-

Suls

Sultanen nær leet sig ihjel, da han af en Hændelse spadserede forbie. — Ikke længe derefter blev der sluttet Fred, saa jeg tillige med andre Krigsfanger blev udeliveret og kom til St. Petersborg, hvor jeg tog min Afsked og forlod Rusland. Jeg maatte, formedelst min Hest var bleven tilbage i Tyrkiet, reise med Posten. Det traf sig nu at vi kom i en Huulvei, som paa begge Sider var bevoren med Torngierde, som gjorde det umuelig, at to Vogné kunde komme forbie hinanden; jeg erindrede Postkarlen at han skulde blæse i sit Posthorn for at give tilkiende at der var en Vogn i Veien, at ifald nogen mødte os i denne snævre Passage, de da kunde holde stille neden under at vi ikke begge skulde blive fastsiddende, at den ene ikke kunde komme frem for den anden. Postkarlen satte sit Horn til Munden og blæste af alle Kræfter, men al hans Umage var forgievet, ikke den ringeste Lyd, mindre nogen Tone kunde han frembringe, hvilket kom os heel uforklarlig for og til Ulykke kom just en anden Vogn lige imod os, der sad vi nu og havde spærret Veien for hverandre, thi det var paa ingen

ingen Maade mueligt at komme forbi, if-
 fe desmindre sprang jeg af Bognen, lod He-
 stene spende fra, og tog Bognen med hele
 Bagasen paa mine Skuldre og sprang
 dermed over Torne og Gierder henover
 paa Marken, ungefær 9 Fod høj, hvilket
 i Betragtning af den tunge Bogn, just if-
 fe var noget lille Spring. Ved et an-
 det lige saadant igienget Spring kom jeg
 den anden Bogn forbi. Da jeg var sær-
 dig derned, ilede jeg tilbage og tog en Hest
 under hver Arm og ved igientagne Spring
 bragte jeg dem over, og lod jeg dem igien
 spende for, kom saa lykkelig til Herberget.
 Jeg skulde nu have anført, at den ene Hest
 blev en smule uregeerlig og sparkede om-
 kring sig, jeg maatte derfor, i det jeg
 gjorde det andet Spring, stoppede jeg
 begge dens Bagbeen i min Kiølelomme.
 I Herberget pleiede vi os igien efter vo-
 res overstaaende Eventyre. Postkarlen
 hængte sit Horn paa et Stom ved Siden af
 Raskelovnen og jeg satte mig ligeover
 for. Men da skulle De have hørt, tænk
 engang hvad for et nyt Under der skeede.
 Paa engang begyndte Posthornet: Tereng
 Tereng! teng! teng! Vi gjorde store Dien

og nu begreb vi Marsagen hvorfor Post-
karlen forhen ikke havde kundet blæse i
sit Horn; thi alle Tonerne var frosne fast
i Posthornet og efterhaanden som det op-
træde lydede det høyere og renere, ikke til
liden Ære for vores Bognmand, thi denne
ærlige Karl fornøiede os med sin musical-
ske Blæsen en temmelig lang Tid uden at
røre Posthornet med Haand eller Mund.
Vi hørte den prøysiske March blæse —
Ohne libe, Ohne Bein — Gester Abend
var Better Michel da — Als ich auf mei-
ne Bleiche, foruden mange andre skønne
Viser saasom: Knap fyldte en Pige sit flor-
tende Aar — jaendog Aftenpsalmen: Nu
hviler Mark og Enge, hver gaaer til de-
res Senge — Med dette sidste Stykke endes
de sig dette spaaagtige Posthorn, lige-
som jeg og ender min russiske Reise-
Beskrivelse.

* * *

Mangen en Reisebeskrivelse eller
Reisende er istand til at og paaftaa meer
en den ganske uoyregnede Sandhed, der-
for er det ingen Under naar Læserne eller
Tilhørerne synes at være hengiven til Ban-
tro.

tro. Skulde der imidlertid nogen af mine Læsere tvivle paa Sandheden af denne min sandfærdige Reisebeskrivelse, saa maae jeg formedelsst deres Bantro hiertelig have Medlidenhed med saadanne, og bede dem heller reent at lade være at læse mine Søe Eventyrer, som maaſke jeg ſaar i Sinde at lade trykke; thi de ere nesten forunderligere, men dog ligesaa sandfærdige.

Fortſættelse.

af

Spøgelse Historien.

(See forrige No. 1. Side 18.)

Da det lod som Dievelen i den begravne Matrones Skikkelse især vilde have fat paa den tykke fede Munk, saa var ogsaa han den første ned af Trappen, og da han i sin store Skionding immer tog et par Trin af gangen, for at komme beſtofor

i Sikkerhed, saa styrkede han inden han han vidste deraf, Hovedfulds ned i Trappen, og da han først var faldet, faldt alle de Efterfølgende igien oven paa ham; men som der gierne altid følger en Lykke i Ulykken, saa brak der heller ingen Halsen. Næppe vare de yderste forlegne Herrer igien kommen paa Benene, saa kom Personen, som havde lagt i Sengen ligeledes, men dog noget langsomt ned af Trappen, og traaede med den Afdødes Hoved og Gloer paa, midt iblandt dem. Ald Bestyrtelse havde nu pludselig en Ende; i dens Sted saa man en skamfuld Forvirring paa alle Ansigterne, og rundt omkring gienløb en skoggerlatter fra de øvrige Tilstedeværende.

Det var nemlig Hertugens smukke Abekat, som havde givet Anledning til denne store Forargelse, der nu kom anstillendes med sin afdøde Belgiorindes Hovedtøj paa. Imidlertid man havde baaret hende til Graven, havde han formodentlig søgt hende i hendes Sovestue, hvor han af hendes Haand havde faaet saa mangen en Lækkerbissen; men istæden for sin elskede

de

de Belgiorerinde, fandt han blot hendes Hovedtøi, som han da satte paa sit Hoved, og derpaa havde han formodentlig fortæret den søvnede Begravelses Kage, hvoraf der endnu laae nogle Levninger i Sengen, eller maaskee forspist sig i den og behøvede nogen Hvile, eller maaskee der var overkommet ham en Slags Sorgmodighed over, Savnet af hans Veninde. Men han lagde sig ned, Hovedet tilhyllet med et Sloop i den Afdødes Seng, og trak Overdynen lige op til Halsen paa sig, for i Magelighed at tage sig en Midagsføvn her. Men uheldigviis forstyrrede hine ukaldte Herrer ham deri, og bragte ham igien paa Been, for saaledes imod deres Hensigt at overbevise Publicum om, at endog en Abes kants pudseerlige Indfald er i Stand til at giøre en heel Mængde fornuftige Mennesker til Gienstand for Latter.

